

raadsformandens Hus, siden han for nogle Aar tilbage var bleven Enkemand. Dette kødrige Fruentimmer blev stille beluret af Væver Hansen, der under hele Maaltidet næppe talte et Ord. Da hans Sidemand vilde skænke for ham af Brændevinskaraffen, lagde han med et kattevenligt Smil sin store Haand over Glasset, — han var fornylig bleven Totalafholdsmand, og trods Sogneraadsformandens muntre Stiklerier var han ikke at formaa til i Dagens Anledning at gøre nogen Undertagelse fra sin Regel. Da Maaltidet var tilende, og Kaffen kom paa Bordet; og da Sogneraadsformanden paany lod sine Cigarer gaa rundt, rejste han sig. Under Paaskud af at have et Besøg at gøre inden Aften tog han Afsked, idet han samvittighedsfuldt trykkede hver enkelt af Selskabet i Haanden, og gik bort gennem Køkkenet, hvor han et Øjeblik blev staaende midt paa Murstensgulvet og fikserede Husholdersken med et Blik, der pludselig fik denne Fedtmasse til at blegne og sitre.

„Men Herregud, Jens Hansen . . . hvorfor ser du saadan paa mig?“ sagde hun og holdt i Forskrækkelse et Viskestykke afværgende ud for sig.

Uden at svare satte han sin Hat paa Hovedet og bortfjernede sig med Haanden paa Ryggen.

Udenfor var det dyb Mørkning. Blæsten havde lagt sig; det var ganske stille. Fra en ubevægelig Skyhimmel neddalede store, hvide Snefjer, der smeltede i Jordens Søle. Under et bestandig tættere Drys, der efterhaanden gik over til en fin Regn, vandrede Væveren hjemad paa den ensomme Marksti, der førte over Bakkerne ud til Skibberup. Hans Ansigt fortrak sig i pludselige Smil, og hans røde Øjne saae fremad med det stive Blik, som de altid fik, naar han i Enrum udrugede sine Krigsplaner.